

TEL JE ZEGENINGEN

Hugo Bouter

Tel je zegeningen

Over het leven als vreemdelingen en bijwoners

Studies in 1 en 2 Petrus

Tel je zegeningen
Over het leven als vreemdelingen en bijwoners

Studies in 1 en 2 Petrus

Copyright © Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2019
OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-94-91797-43-9 (Eboek)
ISBN/EAN 978-94-91797-42-2
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*‘Want ook Christus heeft eenmaal voor de zonden
geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen,
opdat Hij ons tot God zou brengen’.*

1 Petrus 3:18

Inhoud

Woord vooraf	9
1. Overzicht van de eerste brief van Petrus	11
2. Een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde	13
3. De rijke betekenis van de Vadersnaam.	17
4. De losprijs voor onze redding	19
5. Zeven kenmerken van ware christenen	21
6. De zondvloed als beeld van de christelijke doop	25
7. Vijf vormen van lijden voor christenen	31
8. Overzicht van de tweede brief van Petrus	37
9. Acht facetten van onze geestelijke groei	39
10. Twee aspecten van de toekomstverwachting	43
11. Drie werelden	45

Woord vooraf

De apostel Petrus richt zich in zijn brieven vooral tot Joodse christenen in Klein-Azië, die als vreemdelingen en bijwoners in de diaspora leefden. Als gelovigen uit de volken weten wij ons geestelijk met hen verbonden en realiseren wij ons dat de wereld niet ons thuis is, maar dat wij op weg zijn naar het hemelse einddoel. De vervolging van christenen neemt wereldwijd gezien echter onrustbarend toe, maar het is ook een voorrecht te mogen delen in het lijden van Christus. Petrus geeft christenen uit de Joden en uit de volken hierover het nodige onderwijs, zodat wij ondanks alles een goede wandel hebben in Christus en rekenschap kunnen afleggen van de hoop die in ons is.

Zo kunnen wij toch onze zegeningen tellen, één voor één, zoals een lied het zegt (Joh. de Heer nr. 256). Tellen is noemen en beschrijven om te weten wat wij allemaal bezitten. Zo kunnen wij ons meer bewust worden van onze geestelijke rijkdommen in Christus. Dit wordt in dit boekje geaccentueerd doordat diverse hoofdstuktitels een telwoord bevatten. Telt u mee? Dan bent een rijke vreemdeling hier op aarde.

Gouda, najaar 2019

H. Bouter

1. Overzicht van de eerste brief van Petrus

Hoofdstuk 1

Opnieuw geboren tot een levende hoop:

1. Zegenwens en lofprijzing (1:1-3).
2. De erfenis en de erfgenamen (1:4-12).
3. Heiliging als kinderen en verlost (1:13-19).
4. Geloof en hoop, en vurige broederliefde (1:20-25).

Hoofdstuk 2

De levende Steen en het uitverkoren volk van God:

1. Komen tot de levende Steen, die door de bouwers is verworpen (2:1-8).
2. Een volk ten eigendom, een heilig volk (2:9-10).
3. Een voorbeeld voor anderen (2:11-12).
4. Onderdanig aan God en mensen (2:13-18).
5. Geduldig in het lijden (2:19-25).

Hoofdstuk 3

Huwelijk en gezinsleven, verdraagzaamheid en hoop:

1. De rol van vrouwen en mannen (3:1-7).
2. Diverse vermaningen (3:8-12).
3. Geen kwaad maar goed doen als volgelingen van Christus, die eenmaal heeft geleden om ons tot God te brengen (3:13-22).

Hoofdstuk 4

Leven naar de wil van God:

1. De wil van God en de wil van de heidenen (4:1-3).
2. Leven naar Gods wil, in de kracht van de Geest (4:4-6).
3. Leven in het licht van het einde (4:7-11).
4. Lijden als christen, lijden naar de wil van God (4:12-19).

Hoofdstuk 5

Lijden en heerlijkheid:

1. Hoed de kudde van God (5:1-4).
2. Vernedering en verhoging (5:5-6).
3. Een korte tijd van lijden, maar een eeuwige heerlijkheid (5:7-9).
4. Lofprijzing (5:10-11).

2. Een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde

Het Nieuwe Testament spreekt over onuitsprekelijke verzuchtingen, een onuitsprekelijke gave, onuitsprekelijke woorden, en een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde. Deze laatste zegen is het onderwerp van Petrus in het eerste hoofdstuk van zijn eerste brief.

1 Petrus 1:8 (vgl. Rom. 8:26; 2 Kor. 9:15; 2 Kor. 12:4)

De hoop van de heerlijkheid

Romeinen 8 leert ons dat de schepping zucht en dat de gelovigen zuchten, in afwachting van de wederkomst van Christus, die de definitieve verlossing brengt. Paulus spreekt in de verzen 26 en 27 ook over het zuchten van de Heilige Geest. Hierin komt de Geest onze zwakheid namelijk te hulp, schrijft de apostel. Het hier gebruikte Griekse werkwoord wijst op ondersteuning, in de zin van het verlenen van bijstand. Die hulp houdt verband met de zwakheid van de gelovigen, als zij bidden tot God. Wij weten niet te bidden 'naar behoren', of 'gelijk het behoort' (SV). Dat wil zeggen: naar de maatstaf van God.

Wij mogen die woorden niet uit hun verband rukken. Het gaat de apostel om de verlossing van ons bestaan en de komende heerlijkheid. Maar die dingen onttrekken zich aan ons menselijk inzicht. Wij weten dat de heerlijkheid komt, maar niet precies wat zij inhoudt. Wat wij nu zien en ervaren, is het *lijden* van de tegenwoordige tijd. De verwachting van het geloof richt zich op 'wat geen

oog heeft gezien, geen oor gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben' (1 Kor. 2:9).

De bidder verstaat zijn eigen nood nog niet, hoeveel te minder de hem toegezegde heerlijkheid van God. Wij bidden wel tot God en gebruiken zo goed mogelijk onze woorden, maar wij missen vaak inzicht in Gods plannen en wegen. Wij kunnen niet bidden zoals het behoort. Eerder had de apostel gezegd: wij weten! Nu maakt hij ons duidelijk dat dit nooit kan leiden tot een hoogmoedige houding. Voor grootspraak bestaat geen enkele reden! Integendeel, de gelovige blijft vragen om licht. De gave van de Geest houdt ons klein en afhankelijk. Maar dat neemt de ware geloofs zekerheid niet weg.

In onze zwakheid komt de inwonende Geest ons echter te hulp als onze Pleitbezorger. Hij bidt voor ons, zo lezen we, met onuitsprekelijke *verzuchtingen* (Rom. 8:26). Denkt Paulus hier aan vreemde talen die de Geest geeft uit te spreken? Ik denk het niet, want terwijl het spreken in talen niet aan elke christen gegeven is, geldt het bidden van de Geest wel degelijk *alle* gelovigen. Het gaat om een *eigen* gebed van de Geest, dat als zuchten in ons hart aanwezig is. De Geest bidt plaatsvervangend ten behoeve van de gelovigen. Hij neemt ons bidden om zo te zeggen over, niet als iemand *buiten* ons, maar als de Geest die *in* ons woont en werkt.

Het zuchten van de Geest onderscheidt zich van het zuchten van de schepping en van de gelovige, doordat het van een *andere* orde is dan de ons omringende schepselmatige werkelijkheid. Het zijn 'onuitsprekelijke verzuchtingen', het is een kreunen en zuchten dat niet onder woorden kan worden gebracht (Gr. *alalètos*). Maar wat voor mensen onuitsprekelijk is, wordt door God verstaan. God weet waar de Geest op doelt. Hij onderkent in dit zuchten van de Geest de volvoering van Zijn eigen voornemen. 'Gelovige christenen leven onder het beschuttende dak van een volmaakt gebed tot God, dat als het ware achter hun rug wordt gebeden, maar dat wel in hun eigen hart opklinkt en daar door God die alles doorgrondt wordt aangetroffen' (Jakob van Bruggen).

Vergelijk in dit verband 2 Korintiërs 12:4, waar sprake is van de *onuitsprekelijke* woorden die Paulus in het paradijs heeft gehoord (Gr. *arrètos*). Daar hebben we overigens een wat andere gedachte, omdat het om zaken gaat die vanwege hun heiligheid en verhevenheid niet zijn uit te spreken. Misschien moeten we denken aan hemelse dingen die hier op aarde niet goed onder woorden kunnen worden gebracht. Paulus was er in het paradijs wel getuige van, maar

hij voelde dat het niet gepast was ze hier beneden uit te spreken. Ik denk dat dit los staat van de vele verborgenheden die Paulus door de Geest heeft mogen bekendmaken in de brieven van het Nieuwe Testament. Dat was duidelijk een goddelijke taak en opdracht voor de apostel, en hij heeft zodoende al de geheimenissen van Christus en de gemeente aan ons mogen onthullen.

Ondertussen spreekt hij in de tweede brief aan de Korintiërs ook nog over Gods *onuitsprekelijke gave* (Gr. *an-ekdiègètos*), d.i. een *onbeschrijflijk* groot geschenk. Hij doet dit in een passage waarin hij spreekt over materiële offers die de gelovigen voor de heiligen in Judea mochten brengen. In welke omstandigheden we ook mogen verkeren, het is steeds goed te bedenken: 'Ja, God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!' (2 Kor. 9:15). God heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven (Rom. 8:32). En daarnaast heeft Hij Zijn liefde in ons uitgestort en de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in onze harten, zodat wij roepen: Abba, Vader! (Rom. 5:5; Gal. 4:4-6).

God heeft ons als Zijn kinderen dus buitengewoon rijk gezegend. Het is allemaal niet in woorden uit te drukken, maar wij mogen Hem ervoor danken en eren. Ook al leven we nog in de tijd van Christus' verwerping en wordt ons geloof nog op de proef gesteld, we verheugen ons toch in onze Heer en Heiland 'met een *onuitsprekelijke* en verheerlijkte vreugde' (1 Petr. 1:8). Dat is de vierde onuitsprekelijke zegen die ons deel is, terwijl wij op weg zijn naar de heerlijkheid. Hier wordt het Gr. woord *aneklalètos* gebruikt. Het gaat erom dat onze woorden niet toereikend zijn om onze blijdschap te uiten. De vreugde is onuitsprekelijk, maar ook heerlijk en luisterrijk. Bij de komst van Christus zal dat volop blijken.

3. De rijke betekenis van de Vadernaam

Het is goed om na te denken over de betekenis van de Vadernaam, zowel in het Oude als het Nieuwe Testament. Petrus zegt: 'En als u als Vader Hem aanroept die zonder aanzien des persoons oordeelt naar het werk van ieder, wandelt dan in vrees de tijd van uw bijwoning'.

1 Petrus 1:17

Abba, Vader

Wat is de betekenis van de Vadernaam voor ons als christenen? Wat is het verschil tussen Israël en de gemeente in dit opzicht? We willen nadenken over de betekenis van de Vadernaam, zowel in het Oude als het Nieuwe Testament. De naam van de Vader is pas ten volle onthuld door de komst van de Zoon van God op aarde. Christus toonde de Vader aan de Zijnen op aarde (Matt. 11:27; Joh. 17:6vv.).

Dat doet Hij nu nog steeds door middel van de Heilige Geest, waardoor de christen 'Abba, Vader' leert zeggen. De Geest getuigt immers met onze geest dat wij kinderen van God zijn (Rom. 8:15-16). Er wordt nu dus een persónlijke relatie met de Vader tot stand gebracht op grond van het volbrachte werk van Christus en de inwoning van de Heilige Geest in de gelovige. In de gemeente aanbidt men 'de Vader' nu in geest en waarheid en daardoor is de eredienst niet zoals in het Oude Testament aan tijd of plaats gebonden (Joh. 4).

Wat kunnen wij als christenen vooral leren van het gebed dat de Heer de discipelen leerde, het zgn. 'Onze Vader'? Gods belangen komen duidelijk op de éérste plaats – Zijn naam, Zijn koninkrijk, Zijn wil – en daarna pas onze eigen noden en behoeften. Maar dit gebed is niet als formuliergebed voor christenen bedoeld. In Lucas 11 vinden wij een kortere versie, waarbij enkele belangrijke bewoordingen ontbreken die in Matteüs 6 wel voorkomen. Het gaat vooral om de géést waarin wij bidden, want christendom is geen zaak van formalisme. Het 'Onze Vader' wordt verder nergens geciteerd in de brieven van het Nieuwe Testament.

Dan wat het Oude Testament betreft. Het volk Israël kende God slechts in collectieve zin als de Vader, de Oorsprong van de natie (Deut. 32:6). Uit Egypte had Hij Zijn zoon geroepen en Zijn volk uitgeleid uit de slavendienst (Hos. 11:1).

Welke namen van God worden er vooral gebruikt in het Oude Testament? De naam Jahweh (Heere) is het meest bekend. Dit is de verbondsnaam. Hij is de 'IK BEN', de Eeuwige. Als zodanig is Hij trouw aan Zijn beloften aan de aartsvaders (zie Ex. 3:13-15). De andere meest gebruikte naam is Elohim (God), dat is een meervoudsvorm. Nog weer andere namen zijn: de Allerhoogste (Gen. 14:18vv.), de Almachtige (Gen. 17:1), de eeuwige God (Gen. 21:33). Er zijn ook bekende samengestelde namen, zoals 'Jahweh van de legermachten (vgl. Joz. 5:14-15 en 1 Sam. 1:3). Op twee plaatsen in het Nieuwe Testament wordt de naam Jahweh van de legermachten (de Heere Zebaoth) letterlijk geciteerd (Rom. 9:29 en Jak. 5:4).

Toch zijn er ook in het Oude Testament al aanwijzingen voor het bestaan van de goddelijke Drie-eenheid van Vader, Zoon en Heilige Geest. Reeds in Genesis 1 vinden wij enkele bewijzen daarvoor:

1. In het begin schiep (*enkelvoud*) God (Elohim = meervoud).
2. En verder het telkens herhaalde meervoud in vers 26: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, als Onze gelijkenis.
3. Ook is in vers 2 sprake van de Géést van God als afzonderlijk Persoon, die over de wateren zweefde.

4. De losprijs voor onze redding

‘U weet dat u niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost bent van uw onvruchtbare, door de vaders overgeleverde wandel, maar door kostbaar bloed, als van een vlekkeloos en onbesmet lam, het bloed van Christus.’

1 Petrus 1:18-19 (vgl. Ex. 30:14-15)

Geteld en betaald

Aan het begin van de woestijnreis van het volk van God van Egypte naar Kanaän vond er een telling plaats van alle strijdbare mannen van twintig jaar oud en daarboven. De telling van het leger wordt pas beschreven in Numeri 1, maar in Exodus 30 lezen we over de heffing die hierbij moest worden betaald door eenieder die tot de getelden ging behoren. Er was een losprijs nodig voor iedere strijder, een zoengeld dat ieder voor zijn leven moest geven, om zijn schuld te bedekken en te verzoenen, en te voorkomen dat God een plaag onder het volk zou zenden bij de telling (Ex. 30:11-12).

Dit laat ons symbolisch zien dat de toorn van God rust op ieder mens van nature (Joh. 3:36). En dat er verzoening en verlossing nodig is voor ieder die bij het volk van God en bij het leger van God wil horen. Ben ik een kind van God, en is mijn naam ook meegeteld onder degenen die het eigendom van Christus zijn? Dit is een belangrijke vraag, en het is ook belangrijk het goede antwoord hierop te geven. Dit kan namelijk alleen doordat er een losprijs is betaald, niet van zilver of goud maar door het kostbare bloed van Christus, het

Lam van God. Ben ik gewassen en gereinigd in het bloed van het Lam (Openb. 1:5; 7:14; 22:14)?

Mozes telde het aantal namen, van twintig jaar oud en daarboven, hoofd voor hoofd, in de woestijn Sinai (Num. 1:19). Het tellen was een goddelijk recht, en Mozes deed dit in Gods opdracht. Zo ging het ook aan het einde van de woestijnreis (Num. 26). Waarschijnlijk heeft David dit uit het oog verloren, toen hij het volk liet tellen door middel van Joab, zijn legeroverste (2 Sam. 24; 1 Kron. 21). Mogelijk heeft hij evenmin gedacht aan het zoengeld dat nodig was bij de telling. Davids motieven waren niet zuiver, want hij wilde weten hoe groot *zijn* leger was. Maar het was het leger van *God*. Hierdoor kwam er een grote schuld op hem en op het volk, en vielen er veel slachtoffers door een dodelijke plaag. Gelukkig wees God toen aan koning David de plaats waar er verzoening moest worden gedaan, en kon hij een altaar oprichten op de dorsvloer van de Jebusiet Ornan. Het oordeelsvuur trof de offeranden op het brandofferaltaar. Zo werd er verzoening tot stand gebracht, en waren er plaatsvervangende offers voor David en het volk. Op deze plaats moest later de tempel worden gebouwd, en dit was het brandofferaltaar voor Israël (1 Kron. 22:1).

Het is een voorrecht bij het volk van God te mogen horen en Hem te mogen dienen, ook in deze tijd. Dan moet onze naam wel meegeteld zijn door Christus, onze overste Leidsman. Dan moet onze schuld bedekt en verzoend zijn door het bloed van Christus. Zo zijn wij welkom in het leger dat God nu op aarde werft, en kunnen wij dienst doen als goede soldaten van Christus Jezus (2 Tim. 2:3-4). Soms betekent dit verdrukking en lijden, want wij zijn ook nog onderweg 'in de woestijn'. Maar ons grote doel is de Meester te behagen die ons in dienst genomen heeft, Zijn werk te doen, Zijn strijd te strijden. Het Woord van God wil ons hierbij toerusten.

5. Zeven kenmerken van ware christenen

‘En ten slotte, weest allen eensgezind, medelijdend, vol broederlijke liefde, welgezind, nederig, en vergeldt niet kwaad met kwaad, of schelden met schelden, maar zegent integendeel, omdat u ertoe geroepen bent zegen te erven’.

1 Petrus 3:8-9

Ten slotte

Dit ‘slotwoord’ is niet het einde van de eerste brief van Petrus, maar het einde van een reeks vermaningen waarin specifieke verhoudingen worden belicht: de relatie overheid-onderdaan, meester-slaaf, man-vrouw (vgl. 1 Petr. 2:11-3:7). Daarna richt de apostel zich tot alle gelovigen gezamenlijk met een reeks van zeven korte aansporingen. Het is goed dat wij die eveneens ter harte nemen. Het zou mooi zijn als we ze lezen in de gezindheid waartoe Petrus ons oproept en onze handel en wandel erdoor laten bepalen. Laten wij deze zeven vermaningen kort nagaan:

1. Het eensgezind zijn herinnert aan de eendracht van de eerste gemeente (Hand. 4:32; Rom. 12:16; 15:5-6; 2 Kor. 13:11; Fil. 2:2). Wij moeten als gelovigen hetzelfde doel voor ogen hebben.
2. Het woord medelijdend is afgeleid van het Gr. woord voor sympathie (d.i. samen-lijdend, meevoelend). Die houding vloeit voort uit de al genoemde

onderlinge eensgezindheid en toont de bereidheid om dingen echt met elkaar te delen.

3. De broederlijke liefde die op die manier zichtbaar wordt omvat alle broeders en zusters in het geloof.
4. In het woord welgezind of barmhartig zit het Gr. woord voor 'ingewanden' (vgl. de SV). Het gaat hier om innerlijke bewogenheid en ontferming voor elkaar. Hoeveel komen wij daaraan tekort!
5. Bij de vijfde oproep zijn er in de Gr. handschriften twee lezingen. Daarom hanteert de Statenvert. het woord 'vriendelijk', terwijl de Herziene Voorhoevevert. het woord 'nederig' heeft. De NBG-vertaling gebruikt het woord 'ootmoedig'. Achten wij de ander uitnemender dan onszelf?

De laatste twee vermaningen hebben meer te maken met onze relatie tot de buitenwereld:

6. Wij mogen geen kwaad met kwaad vergelden, of schelden met schelden, of laster met laster (vgl. 1 Petr. 2:12; 4:4). De Heer Jezus heeft hierin Zelf het goede voorbeeld gegeven (1 Petr. 2:23).
7. In plaats van het principe van vergelding toe te passen ('oog om oog en tand om tand') moeten wij onze (heidense) omgeving zegenend tegemoet treden. Tot dit 'zegenen' (d.i. goede dingen spreken) zijn wij geroepen als gelovigen (vgl. Matt. 5:44; Luc. 6:27-28; Rom. 12:14; 1 Kor. 4:12-13).

Het is ook zo dat wij die houding kunnen aannemen, omdat wij ertoe geroepen zijn zegen te beërven. Uit de volheid van de rijke zegen die ons deel is, kunnen wij uitdelen aan anderen, zelfs aan mensen die ons slecht behandelen. Wij wensen u en elkaar toe dat wij het voorbeeld van Christus beter leren navolgen.

Samenvatting

1. *En ten slotte, weest allen eensgezind* (Gr. homophron = eendrachtig, gelijkgezind).

vgl. Fil. 2, het voorbeeld van de gezindheid van Christus in nederigheid en zelfverloochening.

2. *medelijdend* (Gr. sumpathes = meevoelend, samenlijdend).

Petrus en het lijden: diverse vormen van lijden worden in elk hoofdstuk van de brief genoemd.

3. *vol broederlijke liefde* (Gr. philadelphos = broeders en zusters liefhebbend).

vgl. Filadelfia in Openb. 3.

4. *barmhartig, ontfermend, of welgezind* (Gr. eusplagchnos = met gezonde ingewanden = met innerlijke barmhartigheid).

alles goed vanbinnen bij u? Dan is er ook de goede uitwerking naar anderen toe onder punt 5.

5. *vriendelijk, goedaardig, of nederig* (Gr. philophron, of tapeinophron).

6. *en vergeldt niet kwaad met kwaad* (Gr. kakon), *of schelden met schelden* (Gr. loidora),

hier hebben we het probleem van het omringende kwaad in woord en daad.

7. *maar zegent* (Gr. eulogeo = goede dingen spreken) *integendeel, omdat u geroepen bent zegen te erven.*

het kwaad vergelden met goedheid en goddelijke zegen vanuit onze nieuwe gezindheid als navolgers van Christus (zie de eerste vijf kenmerken).

6. De zondvloed als beeld van de christelijke doop

'(...) toen de lankmoedigheid van God bleef afwachten in de dagen van Noach, terwijl de ark gereedgemaakt werd waarin weinigen, dat is acht zielen, gered werden door water. Dit behoudt nu ook u: het tegenbeeld de doop, die niet is een afleggen van onreinheid van het vlees, maar een vraag voor God van een goed geweten, door de opstanding van Jezus Christus, die aan Gods rechterhand is, heengegaan naar de hemel, terwijl engelen, machten en krachten Hem onderworpen zijn'.

1 Petrus 3:20-22

Veilig in de Ark

De ark van Noach is een prachtig beeld van Christus als de Ark van onze behoudenis. De wateren die over de aarde kwamen, spreken van de vloed van Gods oordeel – het oordeel dat ons had moeten treffen en dat ieder die niet de toevlucht neemt tot Christus eenmaal ook zal treffen (vgl. Ps. 42:8). Buiten Christus zijn wij verloren; de toorn van God blijft dan op ons rusten (Joh. 3:36). Slechts in Hem zijn wij veilig voor de wateren van het oordeel, zoals Paulus getuigt: 'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn' (Rom. 8:1). Christus heeft het oordeel ondergaan voor allen die tot Hem de toevlucht nemen en die daardoor veiligheid en vrede in de 'Ark' vinden.

De wateren van Gods oordeelsvloed zijn nu voorgoed geweken, want Christus heeft ons overgebracht naar een nieuwe wereld, waar wij op een veilige

grondslag voor Gods aangezicht staan: de grondslag van de opstanding. De nieuwe positie van de christen komt tot uitdrukking in de doop: het waterbad dat enerzijds spreekt van de dood, maar anderzijds van de opstanding tot een nieuw leven (Rom. 6:3-4; 1 Petr. 3:20-21).

In het leven van Mozes zien wij iets dergelijks. Mozes werd in een biezen kistje toevertrouwd aan de wateren van de Nijl en zó door het water heen gered. Hij werd 'begraven' in de wateren van de rivier en door het water heen gered. Zo werd hij uit het water getrokken (dat is ook de betekenis van zijn naam). Genesis 6 en Exodus 2 gebruiken hetzelfde Hebr. woord voor 'ark' of 'kist'.

Bent u al in Christus geborgen en met Hem gestorven en opgestaan tot een nieuw leven? De details van de beschrijving van de ark in het boek Genesis bevestigen deze symboliek:

1. De ark van Noach was een houten kist met een lengte van driehonderd el, een breedte van vijftig el en een hoogte van dertig el (dus ongeveer 150 meter lang, 25 meter breed en 15 meter hoog). Er waren drie verdiepingen in aangebracht, met vakken of kamers die dienden als woonruimten en voorraadkamers. Er was een ingang in de zijkant, een deur die door God Zelf werd toegesloten (Gen. 6:16; 7:16). Ook was er een lichtopening van boven, een venster dat later door Noach werd geopend om de raaf en de duif uit te laten (Gen. 8:6-8).
2. Wanneer wij de ark van Noach bezien als een type van Christus, de Ark van onze behoudenis, dan spreekt het hout – de vrucht van de aarde – van Zijn waarachtige mensheid (vgl. Jes. 4:2; 53:2). Er is één Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus (1 Tim. 2:5). Hij is waarachtig Mens geworden om verloren mensenkinderen te kunnen redden.
3. Noach moest de ark van binnen en van buiten bestrijken met pek – in het Hebreeuws vinden we hier het grondwoord voor 'verzoening'. Deze bedekking, van binnen en van buiten, is een beeld van de bedekkende en verzoenende kracht van Christus' dood. Zijn verzoeningsbloed bedekt de zonden, maakt ons aangenaam voor God en verlost ons van de komende toorn. Maar het bloed moet wel innerlijk worden toegepast op ons hart en geweten door het geloof, door de werking van de Heilige Geest. Ook van buiten moet het zichtbaar zijn door een geheiligd leven. Is de kracht

van het verzoenende bloed van Christus zichtbaar in ons leven, ook in ons getuigenis naar buiten toe?

4. De deur van de ark was in de zijkant. Bij de zijkant van de ark kunnen wij denken aan de doorboorde zijde van Christus, die de weg tot behoud voor zondaars opende (Joh. 19:34-35; 1 Joh. 5:6-9). Christus is de Deur: als iemand door Hem binnengaat, dan zal hij behouden worden (Joh. 10:9). Bent u al door Hem naar binnen gegaan?
5. De vakken of kamers (lett. 'nesten') in de ark getuigen van de beschutting en de zekerheid die het deel is van allen die in Christus zijn en (ver)blijven: 'En nu, kinderen, blijft in Hem' (1 Joh. 2:28). Op die manier fungeert Hij voor ons als een heiligdom (vgl. Jes. 8:14). Evenals bij de ark waren er later bij de tempel kamers beschikbaar op drie verschillende verdiepingen (Gen. 6:16; 1 Kon. 6:4-5). In het huis van God zijn vele woningen, er is plaats voor ieder die gelooft. Verblijf ik ook in Christus, leef ik in praktische gemeenschap met Hem?
6. Verder was er aan de ark een lichtopening van boven. Zo openbaarde Christus licht van boven, licht uit de hemel, te midden van een toneel vol verwarring en duisternis (Joh. 1:9; 3:12,31,32). Is het licht in mijn leven?
7. Ten slotte is ook het gereedmaken van de ark van belang. De ark van Noach behelst een praktische les voor gelovige ouders. Zoals Noach de ark toebereidde tot redding van zijn huisgezin (Hebr. 11:7), zo mogen christenouders hun kinderen tot Christus leiden en hen in veiligheid brengen in een wereld die de vernietigende oordelen van de eindtijd, de vloed van de toorn van God en van het Lam, tegemoet gaat.

Gered door water

De weinigen die in de ark waren, Noach en zijn familie, werden behouden door het water. Ze werden gered door het water heen, of zoals men ook kan lezen: door middel van het water. De wateren van de grote vloed brachten hen vanuit de oude en verdorven wereld, die geoordeeld werd, over naar een nieuwe, gereinigde aarde. Daar mochten zij een nieuw begin maken. Evenzo behoudt het tegenbeeld, de doop, nu ook ons (1 Petr. 3:21).

Dit is geen uiterlijke wassing zoals men die kende onder het oude verbond, maar de vraag voor God van een goed geweten, op grond van de opstanding van Jezus Christus. Ons geweten is gereinigd van besef van kwaad door belijdenis van zonde en schuld en geloof in het volbrachte werk van Christus. De opstanding van Christus uit de doden toont ons dat het werk is volbracht en dat het door God is aanvaard. Christus is overgegeven om onze overtredingen, en opgewekt om onze rechtvaardiging (Rom. 4:25). Zo staan wij op een geheel nieuwe grondslag als kinderen van God voor Zijn aangezicht en weten wij dat er geen veroordeling meer is voor hen die in Christus Jezus zijn (Rom. 8:1).

Een nieuw begin

Nadat de wateren waren opgedroogd van de aarde, vond de duif die Noach uitliet ten slotte een rustplaats voor het hol van haar voet. De duif is een beeld van de Heilige Geest (Joh. 1:32-34). De Geest kon op Christus Zelf neerdalen en op Hem blijven, want God vond in Hem Zijn welbehagen. Er was niets in Hem dat veroordeling verdiende. Hij was de Reine en Heilige en daarom kon God Zijn zegel op Hem drukken.

Na het kruis en de opstanding, en Christus' verheerlijking in de hemel, heeft de Heilige Geest een permanente rustplaats op aarde gevonden in de Gemeente, de woonplaats van de levende God (Joh. 7:39; 16:7; Hand. 2:33; 1 Kor. 3:16). De wateren van het oordeel zijn voorgoed van ons geweken en God heeft ons de Heilige Geest geschonken, 'de Geest van Zijn Zoon' (Gal. 4:6). Op grond van het volbrachte werk van Christus kan God nu ook in ons een welbehagen vinden. Op de verlossing door Christus volgt de vervulling met de Heilige Geest, en een wandel in nieuwheid van leven door de Geest. Dan zullen wij door de werking van de Geest ook voor God vrucht dragen – zoals er op de gereinigde aarde 'een vers olijfbblad' tevoorschijn kwam (Gen. 8:11; vgl. Zach. 4).

Petrus spreekt in zijn tweede brief ook over de zondvloed en de resultaten daarvan. De oude wereld is, door water overstroomd, vergaan (2 Petr. 3:6). De wereld is voor ons als gelovigen geoordeeld door de dood en opstanding van Christus (Joh. 16:8-11). Noach en de zijnen werden overgebracht naar een nieuwe wereld, en zo zijn wij met Christus gestorven en opgestaan en in een nieuwe wereld binnengeleid, de wereld van de opstanding. Daar staan wij op een geheel nieuwe grondslag voor Gods aangezicht, en mogen wij Hem dank brengen voor de verkregen verlossing – zoals Noach een altaar bouwde op de

gereinigde aarde en de Heere brandoffers bracht tot een liefelijke reuk (Gen. 8:20-22).

7. Vijf vormen van lijden voor christenen

'Maar al lijdt u ook ter wille van de gerechtigheid, gelukkig bent u'.

1 Petrus 1:6-7, 11; 2:19-21; 3:13-17; 4:1,12-19; 5:1, 8-10

Inleiding

Petrus was de apostel van de besnijdenis, dus van de Joden, terwijl Paulus de apostel van de (heiden)volken was (Gal. 2:7-10). In zijn brieven richt Petrus zich tot Joodse christenen in de verstrooiing, woonachtig in Klein-Azië (1 Petr. 1:1). Zijn onderwerp is met name de huidige tussentijd waarin wij als christenen leven, dat is de tijd tussen Christus' verwerping op aarde en Zijn wederkomst in heerlijkheid. Wij moeten ons spiegelen aan onze Heer en delen in Zijn verwerping door de wereld. Daarom gaan wij een weg van smaadheid en lijden, terwijl wij uitzien naar Zijn komst, die alles anders zal maken voor ons en ook een rechtvaardig oordeel zal brengen over de wereld.

Maar om met Christus te kunnen lijden, terwijl wij uitzien naar de komende heerlijkheid, hebben wij Gods *genade* nodig. Het verband tussen *lijden* en *genade* zien wij herhaaldelijk in deze brief. Wij hebben genade nodig om het lijden te verdragen en naar het voorbeeld van Christus een gezindheid van genade en goedheid te openbaren. Deze principes gelden uiteraard ook voor de gelovigen uit de volken, die eveneens bijwoners en vreemdelingen op aarde zijn en in de verwachting van Christus' komst leven. Het zou trouwens een misverstand zijn om de bediening van Petrus strikt te beperken tot de Joden.

Het boek Handelingen leert wel anders: Petrus predikte ook aan Samaritanen en heidenen. Omgekeerd richtte Paulus zich altijd *eerst* tot de Joden en dan tot de volken (vgl. Rom. 1:16), hoewel aan hem speciaal het apostelschap van de volken was toevertrouwd.

De genade die God aan ons heeft bewezen en nog steeds bewijst, kent verschillende gestalten. God is de God van *alle* genade (5:10). Hij heeft genade aan ons betoond in het verleden, Hij doet dat nog steeds in het heden – de periode die bekend staat als de genadetijd –, en Hij zal dat doen in de toekomst. Gods genade is in allerlei opzicht veelvoudig, veelvormig (4:10). Petrus gebruikt dan ook verschillende woorden om de genade nader te omschrijven en telkens andere facetten ervan te belichten: *barmhartigheid* (medelijden, mededogen), *goedertierenheid* (welgezend, gunstig gezind zijn), *lankmoedigheid* (lang, groot van gemoed en van geduld). Het woord *genade* betekent zoveel als ‘gratie’, ‘onverdiende gunst’.

Wij konden als heidenen geen aanspraak maken op goedheid of gunst van de kant van God. Wij waren ver van God verwijderd en leefden in zonde en ongerechtigheid; wij konden slechts toorn van Godswege verwachten. En de Joden hadden de ene, ware God telkens de rug toegekeerd en zich tot de afgoden gewend, hoewel ze uiterlijk in Gods nabijheid waren gebracht. Zowel Joden als heidenen hebben gefaald en staan schuldig tegenover God. Gods genade plaatst Joden én heidenen echter op dezelfde grondslag, zowel wat onze zondige staat betreft als de nieuwe positie van de gelovige in Christus. De brieven van Paulus laten dat duidelijk zien.

1. Lijden als loutering van het geloof

Petrus plaatst in hoofdstuk 1 het heden waarin wij als gelovigen leven tegenover de heerlijke toekomst die ons wacht bij de openbaring van Jezus Christus. Die toekomst wordt aangeduid met uitdrukkingen als ‘een levende hoop’, ‘een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis’, ‘de behoudenis [van zielen]’, ‘de heerlijkheden daarna’ (1:3-5, 9-11). Daarin verheugen wij ons ook, hoewel ons geloof nu beproefd wordt door allerlei verzoeken. Er zijn verzoeken die uit ons eigen boze hart voortkomen, maar er zijn ook beproevingen die God toelaat in ons leven. Het ‘zo nodig’ geeft aan dat die soms een plek hebben in Zijn plan. Dit brengt droefheid met zich mee, hoewel het lijden maar ‘een korte tijd’ duurt (1:6).

De vuurgloed van de beproeving zuivert ons echter, zoals goud gelouterd wordt in een smeltkroes, zodat de kwaliteit en kostbaarheid van het geloof aan het licht komt (vgl. Mal. 3:2-3). De goudsmid is net zolang bezig tot hij zijn eigen gezicht weerspiegeld ziet in het verhitte materiaal. Christenen moeten aan hun Heer gelijkvormig worden. De beproefdheid van het geloof zal uiteindelijk tot lof en heerlijkheid en eer blijken te zijn bij de komst van Christus (1:7; 4:12-13). Volgens Jakobus bewerkt het nu al *volharding* (1:2-4, 12).

Zoals gezegd hebben wij *genade* nodig om het lijden te kunnen dragen. Als christenen delen wij in diverse opzichten in het lijden van Christus (1:11; 4:13; 5:1). Het woord 'lijden' is een *meervoud* en duidt op de *vele* vormen van lijden die Christus heeft ondergaan. Er is lijden ter wille van het geweten en ter wille van de gerechtigheid, maar ook lijden voor de eer van Gods naam (zie onder). Al dit lijden komt van de kant van de mensen en van de kant van de boze. Het trof Christus, maar het kan ook ons overkomen: smaad, schande, bedreiging, laster, vervolging e.d. (Matt. 5:10-12; Hebr. 12:2-3). Het lijden van de *godverlatenheid* was echter uniek, hierin kunnen wij dan ook niet met Christus delen (dat zou onze eeuwige ondergang betekenen). Dit lijden kwam rechtstreeks van de kant van God en het beperkte zich tot het oordeel dat over Christus kwam in de drie uren van duisternis op het kruis. Dit oordeel heeft Hij plaatsvervangend voor ons ondergaan: Christus heeft *eenmaal* voor de zonden geleden, de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen (3:18).

2. Lijden ter wille van het geweten

De vorm van lijden die in hoofdstuk 2 naar voren komt, houdt verband met het verdragen van droeve dingen ter wille van het *geweten* (2:19). Het gaat om langdurig lijden dat een huisknecht kon ondergaan van de kant van een meester, die hem slecht en onrechtvaardig behandelde. Natuurlijk kon een slaaf zich ook misdragen; dan kreeg hij terecht slaag (2:20). Lijden ter wille van het geweten doet zich voor als de geëiste onderdanigheid leidt tot ongehoorzaamheid aan Gods geboden. De christen die zich houdt aan de normen van Gods Woord kan bijvoorbeeld in conflict komen met een ongelovige werkgever. Dan is het *genade* om te volharden, terwijl wij goed doen en moeten lijden.

In dit verband wordt ons het voorbeeld van de Heer voor ogen gesteld: 'Want hiertoe bent u geroepen, omdat ook Christus voor u geleden en u een

voorbeeld nagelaten heeft, opdat u Zijn voetstappen navolgt' (2:21). Toen Hij leed en werd uitgescholden, uitte Hij geen dreigende taal aan het adres van Zijn tegenstanders. Hij nam het lijden uit Gods hand aan en gaf alles over aan Hem die rechtvaardig oordeelt (2:23). De lijdensgeschiedenis in de evangeliën bevestigt dit ook. Christus werd als een lam ter slachting geleid. Wij moeten in Zijn voetsporen wandelen in deze wereld die Hem heeft verworpen.

3. Lijden ter wille van de gerechtigheid

Het lijden ter wille van de gerechtigheid, dat in hoofdstuk 3 wordt genoemd, is een variant op het lijden ter wille van het geweten (hst. 2). Het accent ligt hier op het feit dat wij het *goede* doen en *gerechtigheid* najagen, een *goed* geweten en een *goede* wandel in Christus hebben (3:11, 13, 16-17). Het lijden vindt dus duidelijk niet zijn oorzaak in eigen verkeerd gedrag. Wanneer wij goeddoen, de vrede zoeken en rechtvaardig handelen ten opzichte van onze naaste en toch moeten lijden, bijvoorbeeld door kwaadsprekerij (3:16), dan is dit lijden ter wille van de gerechtigheid. De Heer noemt die vorm van lijden ook in de bergrede en prijst de discipelen die dit meemaken *gelukkig* (Matt. 5:10). Petrus doet hier hetzelfde (3:14).

Het is beter, als de wil van God het vereist, door goeddoen te lijden dan door kwaad doen (3:17). Opnieuw worden wij dan gewezen op het voorbeeld van Christus, de volmaakte Rechtvaardige, die zoveel lijden van de kant van boze mensen heeft ondergaan. Ja, Hij heeft zelfs plaatsvervangend voor *onrechtvaardigen* geleden, opdat Hij ons tot God zou brengen (3:18). Daar Christus dus in het vlees heeft geleden, moeten wij ons wapenen met de gedachte dat wie in het vlees lijdt, heeft afgedaan met de zonde (4:1). De zonde voert geen heerschappij meer over ons en wij wensen voortaan te leven naar de wil van God.

4. Lijden om de naam van Christus

Het lijden ter wille van de naam van Christus gaat hier nog *bovenuit*. Dat zien wij dan verder in hoofdstuk 4. Ook in de bergrede volgt het lijden om Christus' wil op het lijden ter wille van de gerechtigheid (Matt. 5:11-12). Dit is de hoogste vorm van lijden die een christen kan ondergaan; en hij heeft hierin gemeenschap met Christus Zelf. Het deelhebben aan het lijden van Christus is

een reden tot blijdschap (4:13). Als wij in de naam van Christus smaad lijden, zijn wij *gelukkig* of *zalig* (vgl. de laatste ‘zaligspreking’ in de bergrede). In de afscheidsgesprekken met de discipelen had de Heiland al gezegd: ‘Als zij Mij hebben vervolgd, zullen zij ook u vervolgen (...) dit alles zullen zij u doen om Mijn naam’ (Joh. 15:20-21).

Wanneer iemand als *christen* lijdt, zo voegt Petrus eraan toe, laat hij zich dan niet schamen, maar God verheerlijken in deze naam (4:16). Wij dragen de kostbare naam van Christus met ons mee en wij willen Hem volgen en God eren vanwege deze naam. De discipelen werden het eerst in Antiochië *christenen* – d.w.z. volgelingen van Christus – genoemd (Hand. 11:26). Petrus spreekt hier opnieuw over de vuurgloed van de beproeving, die ons loutert en zuivert (4:12, vgl. 1:7; 1 Kor. 3:13-15; 2 Petr. 3:10-12).

Het einde van alle dingen is immers nabij en het is nu de tijd dat het oordeel *begint* bij het huis van God (4:7, 17). De rechtvaardige bereikt de beloofde heerlijkheid slechts door strijd en lijden. Petrus kwalificeert dit ook nog als ‘lijden naar de wil van God’. Ondertussen mogen wij ons aan de trouwe Schepper toevertrouwen, terwijl wij in allerlei opzichten blijven goeddoen (4:18-19).

5. Lijden vanwege de tegenstand van de boze

De toekomstige heerlijkheid die ons wacht, vormt de keerzijde van het lijden in de tegenwoordige tijd (5:1; vgl. Rom. 8:17vv.). Petrus was een getuige van het lijden van Christus, maar hij wist zich ook een deelgenoot van de heerlijkheid die zal worden geopenbaard.

In het vijfde hoofdstuk van zijn brief noemt hij nog een bijzondere vorm van lijden, die het gevolg is van de directe tegenstand van de boze. De duivel gaat namelijk rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden (5:8). Onze opdracht is hem te weerstaan en stand te houden door het geloof (5:9; vgl. Ef. 6:10-16 en Jak. 4:7). Maar soms kan hij zich ook voordoen als een engel van het licht, en dat is erg verraderlijk (2 Kor. 11:14).

Hierbij mogen wij weten dat wij geen uitzondering vormen, want ook elders in de wereld voltrekt *hetzelfde* lijden zich aan de gelovigen. Als christenen vormen wij een wereldwijde ‘broederschap’, het hemelse volk van God. En gelukkig hebben wij te maken met ‘de God van alle genade’, die ons na een korte tijd

van lijden zal brengen in Zijn eeuwige heerlijkheid. 'Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen' (5:10-11).

8. Overzicht van de tweede brief van Petrus

Hoofdstuk 1

Gods gaven in het kostbare geloof dat wij hebben verkregen:

1. Zegenwens (1:1-2).
2. Groei in het geloof, roeping en verkiezing, en een ruime ingang in het koninkrijk van onze Heer (1:3-11).
3. Het belang van de apostolische waarheid (1:12-15).
4. De kracht en de komst van Christus, en de bevestiging van het profetische Woord (1:16-21).

Hoofdstuk 2

Valse leraars en hun oordeel:

1. Hun verderfelijke karakter (2:1-3).
2. Waarschuwendende voorbeelden van Gods oordeel en Zijn uitredding van de getrouwen: engelen die zondigden, de oude wereld, Sodom en Gomorra (2:4-9).

3. Verdere beschrijving van de dwaalleraars en het voorbeeld van Bileam (2:10-22).

Hoofdstuk 3

De wereld gaat voorbij:

1. Gedenk de profetieën (3:1-2).
2. Spotters in het laatst der dagen: zij vergeten het verleden en loochenen de toekomst (3:3-7).
3. De komst van de dag van de Heer en de dag van God, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde (3:8-13).
4. Daarom, geliefden (3:14-18).

9. Acht facetten van onze geestelijke groei

‘Voeg om deze reden echter ook, met inbreng van alle ijver, bij uw geloof de deugd, en bij de deugd de kennis, en bij de kennis de zelfbeheersing, en bij de zelfbeheersing de volharding, en bij de volharding de godsvrucht, en bij de godsvrucht de broederliefde, en bij de broederliefde de liefde.’

2 Petrus 1:5-7

Voeg bij uw geloof...

De christenen uit de Joden hadden het geloof ontvangen door de trouw van God aan Zijn beloften jegens de aartsvaders. Die goddelijke trouw wordt hier Zijn *gerechtigheid* genoemd. Genade en vrede werden hun vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heer. Hierdoor worden wij als gelovigen versterkt; er is geen andere weg tot zegen (2 Petr. 1:1-2).

Zijn goddelijke kracht heeft ons ook alles geschonken wat we nodig hebben als nieuwe mensen, die op weg zijn naar de hemelse heerlijkheid. Het nieuwe leven is in ons de levenskracht, die alles voortbrengt wat bij Zijn heerlijkheid past. Als God in ons blijft, wordt Zijn leven in ons zichtbaar en kan het geen ander doel hebben dan de vervulling van Zijn eigen raadsbesluit. God is in ons komen wonen door Zijn Geest, om ons de levenskracht te geven die als doel heeft: de heerlijkheid aan het einde van de reis.

Door Zijn kostbare en zeer grote beloften hebben wij deel aan de ‘goddelijke natuur’ (vs. 3-4). Maar het nieuwe leven moet gevoed worden, het moet zich richten op God. Het bezit geen kracht in zichzelf. Het einddoel is de heerlijkheid van God, zoals die is geopenbaard in Christus. Als ik met Christus bezig ben, is mijn hart vol van Hem. Daardoor wordt Hij hier beneden geopenbaard, want uit de overvloed van het hart spreekt de mond. Wij worden bewaard door de kracht van God, door het geloof dat zich richt op Hem. God heeft ons niet alleen door Zijn eigen heerlijkheid geroepen, maar ook door de deugd, de geestelijke kracht om te volharden in de wedloop die vóór ons ligt.

Alles wat gebrekkig is in ons, moet aan het licht komen. Er moet een weg afgelegd worden tussen het begin van de christelijke loopbaan en het eindpunt in de heerlijkheid. Een hart dat met andere dingen bezig is, is niet in staat God duidelijk te zien en de beloften werkelijk aan te grijpen. De smeltkroes is nodig om ons te reinigen en ons van belemmeringen te ontdoen. Daarom staat God hindernissen en verzoeken toe op onze weg.

Omdat wij ook nog de oude natuur bezitten, hebben wij naast het geloof de deugd nodig, d.i. geloofsmoed en geestelijke kracht om de heerlijkheid te bereiken die ons doel is. Het goddelijke leven in ons overwint de hindernissen en een juiste geestelijke gezindheid weert het kwaad van ons. Dezelfde omstandigheden zullen voor een vleselijk mens een verzoeking zijn, en voor een geestelijk gezind mens een gelegenheid om liefde te bewijzen. De deugd is nodig om de weg te gaan die God voor ons heeft uitgestippeld. Hij roept ons op de woestijn door te trekken om het doel te bereiken.

De Israëlieten hadden de moed moeten hebben om bezit te nemen van het Beloofde Land, ondanks de reuzen. Maar omdat ze het doel niet ter harte namen, faalden ze in geloofsmoed. Bij Jozua en Kaleb was het geloof werkzaam, zij zeiden dan ook: ‘want zij zijn ons tot spijs, hun schaduw is van hen geweken’ (Num. 14:9). Maar bij het volk ontbrak het aan geloof en Mozes zei later dan ook: ‘Trek niet op, want de Heere is niet in uw midden’ (Num. 14:42). Bij afwezigheid van geloof houdt men alleen rekening met de hindernissen, omdat God niet met ons is. Dat overkomt ons ook, als God ons de weg voorstelt en wij niet daarop willen wandelen. Dan is het droevig te moeten erkennen, dat de vijand de sterkste is. En dat is altijd zo, als het geloof ontbreekt.

In de verzen 5 en 6 van 2 Petrus 1 vinden wij als derde punt de *kennis*, d.i. inzicht en wijsheid om met God te wandelen. Dit leidt tot de vierde kwaliteit, de *zelfbeheersing*, die het eigen ik in toom houdt, zodat wij onze natuurlijke wil niet volgen. De vijfde eigenschap die hierop volgt, is de *volharding*. En de zesde kwaliteit is de *godsvrucht*: het dienen en vrezen van de levende God. Dit leidt tot het zevende en het achtste facet: de openbaring van de *broederlijke* en de *agapè-liefde*, die er nog bovenuit gaat (vs. 7). Zo zien we de werking van het nieuwe leven in relatie met God. De broederlijke liefde is als het ware het effect van de godsvrucht tegenover onze medegelovigen. Ze moet haar oorsprong hebben in God, want de liefde is de band met Hem. Ook al is ze werkzaam ten opzichte van onze broeders en zusters, ze is toch niet van hen afhankelijk. God wil door Zijn tegenwoordigheid in ons deze mooie vrucht laten groeien en bloeien. Hij heeft haar geplant en Hij wil Zijn liefde openbaren; anders mist men het geluk dat bij God te vinden is.

Als de werkzaamheid van het geloof begint te falen, is men kortzichtig en is er geen geestelijke kracht. Ja, alle genadegaven ontbreken, die het geloof vergezellen (vs. 8-9). Als men in plaats van omhoog te zien kortzichtig wordt, ziet men ellende en dingen die het hart bedroeven. In het tegenovergestelde geval ontdekt men echter een kracht die nooit faalt, een vrede waarin het kwade zich niet mengt en die de ziel vervult. Wat een genade! Men kan alle ellende die ons omringt helder zien, maar de Heer Jezus heeft de kracht van de genade van God geopenbaard om ons erbovenuit te tillen.

Dit is wat ons te doen staat, en laten we rekenen op de genade die ons deel is. God is niet zwak. Hoe moeilijker de omstandigheden, hoe meer Hij de gelegenheid krijgt de hulpbronnen van Zijn kracht te openbaren. Geve God ons de genade te ervaren dat wij door Hem geroepen zijn. Hij leidt ons naar de heerlijkheid en Hij is machtig om alle moeilijkheden onderweg te overwinnen! Want zo zal ons rijkelijk de ingang worden verleend in het eeuwige koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus (vs. 11).

10. Twee aspecten van de toekomstverwachting

‘En zo hebben wij het profetische woord des te vaster, en u doet er goed aan daarop acht te geven als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.’

2 Petrus 1:19

De Morgenster

De vermaningen van de apostel zijn in de eerste plaats gegrond op de zegeningen die wij als christenen al hebben ontvangen, maar in de tweede plaats ook op wat nog toekomstig is, en wel de openbaring van het Koninkrijk van God in macht en majesteit (2 Petr. 1:11-21). Als hij dit onderwerp aanroert, wijst hij ons op een nog uitnemender voorrecht: de komst van de blinkende Morgenster en de verbondenheid met onze hemelse Heer – vóórdat Hij verschijnt als de Zon van de gerechtigheid voor de wereld.

Wij wachten vol verlangen op de terugkeer van het waarachtige Licht in de wereld, de openbaring van de Zon van de gerechtigheid hier op aarde (Mal. 4:1-3). Christus zal bij Zijn komst recht verschaffen aan Zijn oude volk Israël, Hij zal ook de volken oordelen en het Vrederijk oprichten. Niets blijft uiteindelijk verborgen voor de gloed van deze Zon (vgl. Ps. 19:7). Als gelovigen die tot de Gemeente behoren, verwachten wij Hem echter tevens als de blinkende Morgenster, die verschijnt in het donker van de nacht, nog vóór het aanbreken van de nieuwe morgen. Christus komt namelijk eerst voor de Gemeente om

haar tot Zich te nemen in Zijn heerlijkheid (1 Thess. 4:13-18). Om die reden roepen de Geest en de bruidsgemeente samen: 'Kom, Heer Jezus!' (Openb. 22:16-17, 20).

Figuurlijk gesproken is het heel donker in de wereld; de nacht is ver gevorderd en de dag is nabij. De lamp van het profetische Woord schijnt echter in deze duistere plaats (2 Petr. 1:19). Daarom is het nu de tijd om geestelijk te ontwaken en te luisteren naar de voetstappen van de komende Heer. Met Zijn Persoon moeten christenen zich tijdens Zijn afwezigheid geestelijk gezien trouwens 'bekleden' (Rom. 13:11-14).

Een luid geroep

Wij moeten waakzaam zijn om de Bruidegom met brandende lampen te kunnen begroeten. De middernachtelijke roepstem heeft al geklonken: 'Zie, de Bruidegom! Ga uit, Hem tegemoet!' Hebben wij die stem al gehoord? Of zijn wij soms ook in slaap gevallen, zoals de tien meisjes in de gelijkenis van Matteüs 25? En als wij wel wakker geworden zijn, hebben wij dan ook de 'olie' van de werking en de inwoning van de Heilige Geest in onze 'kruiken'? Zijn wij vaten, bruikbare werktuigen van de Heilige Geest?

Het geroep is luid en duidelijk: Zie de Bruidegom! Ga uit, Hem tegemoet! Om Hem te kunnen ontmoeten, moeten we ons reinigen van alle ongerechtigheid en Hem de plaats geven in ons leven die Hem toekomt. Hij is de Bruidegom en de Heer aan Wie wij ons volkomen moeten toewijden. De roepstem in Matteüs 25:6 roept ons wakker.

11. Drie werelden

*‘Wij echter verwachten naar Zijn belofte nieuwe hemelen
en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont’.*

2 Petrus 3:13

Verleden, heden en toekomst

Wij kijken regelmatig terug naar wat achter ons ligt en denken na over onze toekomst: een nieuwe fase in ons leven, misschien een nieuwe studie, een nieuwe baan. Het perspectief van de apostel Petrus gaat veel verder, het reikt in feite *van eeuwigheid tot eeuwigheid*. Hij denkt na over Gods werk in de loop van de eeuwen, vanaf het begin van de schepping tot aan de voleinding bij Christus' wederkomst, ja, tot wat men wel noemt 'de eeuwige toestand', die aanbreekt aan het einde van het duizendjarig Vrederijk.

Petrus noemt die grote goddelijke 'finale' in zijn tweede brief 'de dag van God' en 'de dag van de eeuwigheid' (2 Petr. 3:12, 18). Als christenen mogen wij inderdaad zóver vooruitkijken, en bij het lezen van de Schrift kunnen wij ook terugkijken naar het éérste begin, toen God de hemelen en de aarde in het aanzijn riep. De dag van God wordt voorafgegaan door 'de dag van de Heer' (2 Petr. 3:8-10), dat is de dag van Zijn verschijning in heerlijkheid en Zijn publieke regering tijdens het Vrederijk.

De visie van de apostel in dit hoofdstuk is veelomvattend, hij bestrijkt namelijk:

1. De *toenmalige* ofwel de *oude* wereld, die door het water van de zondvloed vergaan is (2 Petr. 2:5; 3:6). Sindsdien is de boog in de wolken het teken

dat de wereld, ondanks de zonde van de mens, niet meer door middel van een universele vloed verwoest zal worden (Gen. 9:11vv.).

2. De *tegenwoordige* hemelen en de aarde, die bewaard worden voor het oordeel door middel van [het] *vuur* aan het einde van 'de dag van de Heer', dat is dus de komende oordeelstijd inclusief de daaropvolgende Christusregering (2 Petr. 3:7, 10; vgl. Openb. 20:4).
3. De *toekomstige* nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waar gerechtigheid woont, d.i. de eeuwige toestand die wij verwachten en waarvan wij de komst zelfs mogen verhaasten door een godvrezende wandel (2 Petr. 3:11-14). In het Vrederijk zal de gerechtigheid *heersen*, in de eeuwige toestand zal alles in volkomen harmonie met God zijn – Hij is dan alles en in allen (1 Kor. 15:28). Dan zal de gerechtigheid *wonen* in de nieuwe hemelen en op de nieuwe aarde.

Laten wij onszelf afvragen wat het doel van *ons* leven is. Voor wélke wereld leef ik eigenlijk, voor de huidige wereld die voorbijgaat (1 Kor. 7:31; 1 Joh. 2:17), of voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde die voor altijd zal standhouden (Openb. 21:1,5)? Leven wij inderdaad in het licht van de eeuwigheid? Als gelovigen, als mensen die *in Christus* zijn, vormen wij in feite nu al een stukje van die nieuwe schepping (2 Kor. 5:17). Is dat aan ons te zien? De wereld gaat voorbij en haar begeerte, maar wie de wil van God doet, *blijft* tot in eeuwigheid. Wij weten dat niets hier blijvend is, maar alles wat wij doen uit liefde tot Jezus, zal gelukkig *blijven* bestaan.

Distributie: CBC, Houten